

Και κατά τη φεινή θεατρική περίοδο

Εργα μεγάλου ρεπερτορίου παρουσιάζει η «Τέχνη»

Προσεγγίζει νεότερες φόρμες και κλασικά κείμενα.- Ανιχνεύει νέες τάσεις της παγκόσμιας δραματουργίας.- Περιλαμβάνει και άπαιχτα έργα πρωτοεμφανιζόμενων συγγραφέων

Οκτώ έργα συνολικά περιλαμβάνει ο προγραμματισμός της πειραματικής σκηνής της Τέχνης για τη θεατρική περίοδο του 1995-96. Το σύνολο αυτό, κατά τον κ. Ν. Παπανδρέου, ανταποκρίνεται στο διπλό προσανατολισμό που έχει επιλέξει για την πολιτική του ρεπερτορίου του, ο θεατής, από την μια νεότερες προσεγγίσεις κλασικών κειμένων, και από την άλλη ανίχνευση των νέων τάσεων της παγκόσμιας δραματουργίας, με το ανέθασμα σύγχρονων άπαιχτων έργων και πρωτοεμφανιζόμενων στη χώρα μας θεατρικών συγγραφέων.

Τα δύο από τα έργα είναι επαναλήψεις επιτυχιών του περυσινού χειμώνα: Μη σκοτώνεις τη μαμά και Κονσέρτο Τζίλι, παραστάσεις με τις οποίες παρουσιάστηκαν για πρώτη φορά στην Ελλάδα, δύο σημαντικές φωνές της σύγχρονης ευρωπαϊκής δραματουργίας, η Σάρλοτ Κήτλμ και ο Τομ Μέρφυ. Θα επαναληφθεί επίσης, σε περιοδεία, το καλοκαίρι του 1996, ο Ιων του Ευριπίδη, μια παράσταση που είχε μεγάλη απήχηση και στο εξωτερικό (Λονδίνο, Κάιρο).

Οι πέντε νέες παραγωγές, τρία πολυπρόσωπα έργα και δύο μονόλογοι, περιλαμβάνουν μια κωμωδία του Σαίξπηρ και τέσσερα σύγχρονα κείμενα. Από αυτά τα τρία είναι νεοελληνικά, όλα άπαιχτα. Και είναι μεγάλη χαρά για την πειραματική σκηνή το ότι ανεβάζει, σε πανελλήνια «πρώτη» το τελευταίο έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη και το πρώτο ενός νέου συγγραφέα της Θεσσαλονίκης, του Ακη Δήμου, ενώ επισκέπτεται ξανά, από άλλο δρόμο, τον εκθαμβωτικό κόσμο του Γιάννη Ρίτσου και το αδυσώπητο τοπίο του Γιούκιο Μισίμα.

Εναρκτήρια παράσταση η Δωδεκάτη νύχτα του Σαίξπηρ, κωμωδία, μυθική και ανεξάντλητη, με την οποία ο θίασος συμμετείχε στα «Δημήτρια». Οι άλλες τέσσερις νέες παραγωγές συνδέονται με έναν κοινό άξονα, που είναι η μυθολογία του θεάτρου. Πρόκειται δηλαδή για σύγχρονα έργα που έχουν ως αφετηρία μεγάλους θεατρικούς μύθους, θεατρικούς ήρωες που έχουν γίνει μύθοι. Έτσι: η σαιξπηρική ηρωίδα, πολλά χρόνια μετά, είναι το πρόσωπο που μιλάει στο έργο του Ακη Δήμου... και Ιουλιέτα στο μύθο της Ηλέκτρας αναφέρεται το Νεκρό σπίτι του Ρίτσου· τους ψευτιούς Βρυκόλακες συναντάει ο Καμπανέλλης με το έργο του Στη χώρα ίψεν· τέλος, το μύθο των Ατρείδων φωτίζει με το δικό του τρόπο ο Μισίμα στο Δέντρο των Τροπικών.

Μέσα από αυτή την ποικιλία και την πολυφωνία, το ίδιο πάντα στοιχείο: ότι το ανήσυχο, καλλιτεχνικά απαιτητικό θέατρο είναι το προσφορότερο μέσο για τη συνάντηση με το ευρύ κοινό. Δεν πρόκειται για παραδοξολογία. Το όπλο του θεάτρου απέναντι στην τηλεοπτική ισοπέδωση είναι ακρι-

μητέρα, σ' «εκείνο το λουτρό», στον αδελφό που «λείπει χρόνια», στα «τρόπαια τόσων μάταιων πολέμων» στα μάρμαρα που «ιδρώνουν αίμα».

Η παράσταση αυτή παραγγελία του φεστιβάλ Αργούς, παίχτηκε για μια βραδιά στο Αργος, στον κήπο του ερειπωμένου αρχοντικού του Τρικούπη, τον περασμένο Ιούνιο.

Η κίνηση του στίχου έχει τη ζέση και τη σεμνότητα μιας απλής χειρονομίας, την απλότητα μιας οικείας συνομιλίας, παίρνοντας το ρυθμό και το χρώμα της στίξης, που θέλει να εκφράσει, ακολουθώντας τα «κινήματα της ψυχής» ή τα «κινήματα της φαντασίας» (Χρύσα Προκοπάκη).

Από 19 Απριλίου έως 5 Μαΐου θα παρουσιαστεί το έργο του Γιούκιο Μισίμα. Το έργο ανεβαίνει σε με-

πριν από δέκα ακριβώς χρόνια με τις Νύχτες χαμένων ερώτων.

Είναι το μόνο από τα έργα του που ο Μισίμα αποκαλεί «τραγωδία» για να το συσχετίσει με το μύθο των Ατρείδων· ίσως, αλλά επίσης για να δικαιώσει την παρουσία μιας υπερβολής κι ενός είδους θιασίου ερωτισμού, ποιητικού και σκληρού, που μας επιτρέπει να συγκρίνουμε αυτό το έργο με το ελισαβετιανό δράμα (Andre Pieyre de Mandiargues).

Από 4 Φεβρουαρίου έως 14 Μαρτίου θα παιχθεί το έργο του Τομ Μέρφυ: «Κονσέρτο Τζίλι» σε σκηνοθεσία Ν. Χουρμουζιάδη, σκηνικά κοστούμια Ρίτσαρντ Αντάνι. Παίζουν οι Χρ. Αρνομάλης, Μ. Κυριάκογλου, Δημ. Ναζλίδης.

Ένα ψυχολογικό θρίλερ με πρωτότυπες καταστάσεις, λεπτό χιού-

μωρικό κριση στις μέρες μας. Το σκηνικό παιχνίδι είναι έξυπνο και γεμάτο εναλλαγές (Ηρώ Βακαλοπούλου, Επίλογος 1995).

Η πειραματική σκηνή ιδρύθηκε το 1979, από το θετρολόγο Νικηφόρο Παπανδρέου, στο πλαίσιο της μακεδονικής καλλιτεχνικής εταιρία «Τέχνη». Από το φθινόπωρο του 1979 ως το φθινόπωρο του 1995, ο θίασος ανέβασε 46 έργα, των παρακάτω συγγραφέων.

Κλασικό θέατρο: Ευριπίδης, Αριστοφάνης, Σαίξπηρ, Μπεν Τζόνσον, Μαριβώ, Γκολντόνι.

Νεότερο κλασικό: Ιψεν, Τσέχοφ, Λόρκα, Μπρεχτ.

Σύγχρονο: Μπέκετ, Ιονέσκο, Πίντερ, Ταντέους, Ρουζέβιτς, Ντάριο Φο, Α.Ε. Γκέρνυ, Ερίκ Βεστφάλ.

Νεοελληνικό: Ηλίας Καπετανάκης, Γρηγόρης Ξενόπουλος, Γιάννης Ρίτσος, Οδυσσέας Ελύτης, Ιάκωβος Καμπανέλλης, Λούλα Αναγνωστάκη, Μάριος Ποντίκας, Στέλα Μιχαηλίδου, Ακης Δήμου.

Για πρώτη φορά στην Ελλάδα: Ντύλαν Τόμας, Γιούκιο Μισίμα, Ινγκμαρ Μπέργκμαν, Ερίκ Ρομέρ, Κατρίν Ανν, Γασμίνα Ρεζά, Τιμπερλέικ Γουερτενμπέικερ, Σάρλοτ Κήτλμ, Τομ Μέρφυ.

Οι εκδόσεις της Τέχνης περιλαμβάνουν εφ' ένδεκα με τίτλο «Θεατρικά».

«Θεατρικά». «Μουσικές και τραγούδια από τις παραστάσεις της πειραματικής σκηνής της «Τέχνης». Συμπαγωγή της πειραματικής σκηνής και της «Λύρας». Ένα CD με επιλογή από τη μουσική που έγραψαν για παραστάσεις του θιάσου οι συνθέτες Κώστας Βόμβολος (Μαρία Νεφέλη, Αλκηστη, Περπατώ εις το δάσος, Τίτα-Λού, Εσύ και τα σύννεφά σου, Ιων) και Ηρακλής Πασχαλίδης (Εκκλησιάσους, Το παιχνίδι της σφαγής, Νύχτες χαμένων ερώτων, Η τριλογία του παραθερισμού, Το μεγάλο ταξίδι, Κάτω από το Γαλατόδασος, Ο κύκλος με την κιμωλία). Τραγουδούν οι ηθοποιοί που είχαν πάρει μέρος στις παραστάσεις. Συμμετέχει φιλικά με δύο τραγούδια, η Μαρία Φαραντούρη.

«Θεατρικά τετράδια». Περιοδική έκδοση με αφιερώματα σε μεγάλους δραματουργούς. Έχουν εκδοθεί ως τώρα 29 τεύχη, τα περισσότερα από τα οποία έχουν εξαντληθεί. Είναι ακόμη διαθέσιμα τα παρακάτω αφιερώματα: Μαριβώ, Γκολντόνι, Ιψεν, Ξενόπουλος, Ντύλαν Τόμας, Μπρεχτ, Ευριπίδης, Καμπανέλλης, Γουερτενμπέικερ, Κήτλμ, Μέρφυ, Σαίξπηρ.

Λεύκωμα. Υπάρχουν επίσης αντίτυπα από τον τόμο «Πειραματική σκηνή της «Τέχνης» 1979-1990», ένα πλούσια εικονογραφημένο λεύκωμα για τα πρώτα έντεκα χρόνια της δραστηριότητας του θιάσου στη Θεσσαλονίκη.

Σκηνή από το έργο του Τομ Μέρφυ «Κονσέρτο Τζίλι», που θα παρουσιάσει από 4 Φεβρουαρίου και πάλι η σκηνή της «Τέχνης»

Ιωάννας Μανωλεδάκη, μουσική Κώστα Βόμβολος, φωτισμούς Στ. Κουτράκη. Παίζει η Εφη Σταμούλη, συμμετέχει ο Δημ. Σακατζής και μουσική Κ. Βόμβολος και Φλ. Φλώριδη.

Σε ένα παλιό μισοερειπωμένο αρχοντικό, μια γυναίκα αναθυμάται τη ζωή της μπροστά σε ένα νεαρό επισκέπτη. Μέσα από το χειμάρρο της εξομολόγησης, αναδύεται σιγά σιγά η τραγική ιστορία της οικογένειας των Ατρείδων. Η γυναίκα που μιλάει είναι ίσως η Ηλέκτρα, κι αναφέρεται στον πολεμιστή πατέρα, στην αγέρωχη

τάφραση Μαρλένας Γεωργιάδου, σκηνοθεσία σκηνικά κοστούμια Νίκου Χατζηπανά, μουσική Ηρακλή Πασχαλίδη. Παίζουν οι Ε. Δημοπούλου, Μ. Κυριάκογλου, Ν. Λύτρα, Στ. Μιχαηλίδου, Δημ. Σακατζής.

Μια σύγχρονη προσέγγιση του μύθου των Ατρείδων, ένα έργο προκλητικά ωμό και ωστόσο βαθύτατα λυρικό, από τον πιο πρωτότυπο δραματουργό της μεταπολεμική Ιαπωνίας.

Η πειραματική σκηνή επιστρέφει στον Μισίμα, που τον πρωτοπαρουσίασε η ίδια στην Ελλάδα, με

μορ και πολλή μουσική.

Ακόμη ένας σημαντικός Ευρωπαίος δραματουργός που παρουσιάζεται για πρώτη φορά στη χώρα μας από την πειραματική σκηνή.

Επαναλαμβάνεται, για δεκατέσσερις παραστάσεις το έργο που πρωτοπαίχθηκε με μεγάλη επιτυχία την περασμένη άνοιξη.

Μουσική των ψυχών: Ένα υποκριτικό κόνσέρτο (Γιώργος Φράγκουλου, εφ. Θεσσαλονίκη).

Έργο αρρενωπό, αποκαλύπτεται, βαθύ ψυχολογικό με στιβαρή κοινωνιολογική ταυτότητα, με επιδέξια γράφη και θέμα του την